

О С О Б Е Н О М Н Е Н И Е
на съдията Тодор Тодоров по к.д. № 16 от 1997 г.

По чл.2, ал.2 ЗОСОИ

Оспорената разпоредба е функционално свързана с разпоредбата на чл.2, ал.1, т.1 ЗОСОИ в частта за съсобствеността, откъдето произтича и нейната противоконституционност.

По § 1, т.1, б. "а" от Преходните и заключителни разпоредби на ЗОСОИ

Искането е основателно и за Наредбата-закон за съдене от Народен съд виновниците за въвличане България в Световната война срещу съюзените народи и за злодеянията, свързани с нея.

Конституционният съд не е компетентен да се произнася по характера на Наредбата-закон, нито за учредения с нея съд. Изрично в определение от 14 юли 1994 г. по к.д. № 7/94 г. съдът е приел, че не е компетентен да се произнася по закони, които са **престанали да действуват** преди влизане в сила на Конституцията от 1991 г. Основателно в това свое определение съдът изрично е приел, че не е компетентен да се произнесе по съответствието на Наредбата-закон със сега действащата Конституция.

От друга страна, Конституционният съд не е компетентен да преценява съответствието на процесната Наредба-закон с Търновската конституция. Последната съдържа изричната разпоредба на чл.49, според който "Само Народното събрание има право да решава опазени ли са всичките, показани в тая Конституция, условия при издаването на

някой закон". Наредбата-закон е одобрена от тогавашното Народно събрание с решение от 27 декември 1945 г.

Ето защо, Конституционният съд не е компетентен да се произнася изрично или имплицитно дали постановените от учредения с Наредбата-закон съд присъди имат характер на редовни съдебни актове по смисъла на тогава действащото законодателство.

С тези присъди са налагани наказания - присъждането "в полза на държавното съкровище на целия имот на осъдения или част от него" е **наказание**, което се е налагало на осъдения според вината и степента на обществена опасност на неговото деяние.

Като възстановява имуществото на осъдените лица със закон, законодателят не просто премахва последиците от наложеното наказание, а изменя вече постановената присъда и по този начин се намесва в работата на съдебната власт. Последната е единствено компетентна по реда на надзора да отмени наложеното наказание, след като прецени всички обстоятелства по делото.

По изложените съображения смятам, че искането по § 1, т.1, б. "а" от Преходните и заключителни разпоредби на ЗОСОИ в частта за Наредбата-закон за съдене от Народен съд виновниците за въвличане България в Световната война срещу съюзените народи и за злодеянията, свързани с нея е основателно. Нарушена е разпоредбата на чл.117, ал.2 от Конституцията.

По § 2 от Преходните и заключителни разпоредби на ЗОСОИ

Искането е основателно. Възстановяването на преклузивните срокове по посочените в оспорената разпоредба закони засяга придобити права /включително правото на собственост/ на лицата, в чиято полза е изтичането на срока. Аргументите за чл.7 ЗВСОНИ, за

който искането е уважено, важат и за ЗТСУ, ЗПИНМ, ЗБНМ и ЗС, както и за ЗППДОП. Оспорената разпоредба противоречи на принципите на правовата държава - чл.4, ал.1 от Конституцията и на принципа на закрила на правото на собственост - чл.17, ал.1 и 3 от Конституцията.

Тодор Тодоров